

въ языкъ тѣ, той държи *първо мѣсто* между всички други; за туй сж го и нарѣкли *Рѣчь*, защото той прави *Рѣчь та* (говоръ тѣ), за което се каза и по-горѣ.

ПРИМѢРИ:

*Куче то лас; пѣтелъ тѣ пѣе; овци тѣ блѣ-
ѣжтѣ; свиня та грукти; конь тѣ цвили.* За всички тѣ тукъ предмети: *куче то, пѣтелъ тѣ, овци-
тѣ, свиня та* и *конь тѣ* казахме какво сж тѣ пра-
вяли сѣко едно отдѣлно, като изразихме чрезъ гла-
голъ тѣ *дѣйствието* на сѣко; инакъ ако останях-
ме безъ туй, т. е., ако не употребяхме *глаголъ тѣ*,
то щѣхме да чуемъ само имена та на нѣколко пред-
мети (животни) и нищо повече. —

Допълнение.

§ 27. — По нѣкой пѣтъ, като искажемъ *сѣ-
стояние то* или *дѣйствието то* на единъ предметъ
чрезъ дума та наречена вече *глаголъ*, и като не е
въ сила този послѣдний тѣ (гл.) да изрече пълна
мисль самъ, а се нуждае въ туй време, върху туй,
отъ чужда помощъ; то, въ такъвзи случай, се при-
туря до него една друга дума за да му дотъкми
мисль та, за да стане, сирѣчь, пълна и проумѣна,
както отъ говорителъ тѣ, тѣй и отъ слушатель тѣ.
Таквази то дума се нарича *допълнение*. Примѣръ:
человѣкъ тѣ иска; тукъ глаголъ тѣ *иска* не може
самъ да изрече пълна мисль, да докаже исканне-
то на *человѣкъ тѣ* какво е. Заради туй се ражда
питание: какво иска *человѣкъ тѣ*? — *Хлѣбъ, па-
ри*, или друго. *Человѣкъ тѣ иска хлѣбъ. Петръ
купи. — Драганъ отиде. — Марийка си унлети. —*